

Reverence for Sacred Things

By Elder Ulisses Soares
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Благоговение към свещените неща

От старейшина Юлисис Соарес
От Кворума на дванадесетте апостоли

April 2025 general conference

Reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives.

In the book of Exodus, we travel with Moses to the slopes of Mount Horeb as he turned aside from his daily cares—something we all should be willing to do—to see the burning bush that was not consumed. As he approached, “God called unto him out of the midst of the bush, and said, Moses, Moses. And he said, Here am I. And [God] said, ... put off thy shoes from off thy feet, for the place whereon thou standest is holy ground.” In great reverence, humility, and wonder, Moses removed his shoes and prepared himself to hear the word of the Lord and to experience His holy presence.

That sacred mountain epiphany was an experience filled with awe-inspiring reverence, connected Moses to his divine identity, and was, in fact, a key element of his transformation from a humble shepherd to a powerful prophet, leading him to walk a new path in life. Similarly, each of us can transform our discipleship into a higher pattern of spirituality by making the virtue of reverence a sacred part of our spiritual character.

The word *reverence* can be traced to the Latin verb *revereri*, which means to “stand in awe of.” In the gospel sense, this definition mingles with a feeling or attitude of profound respect, love, and gratitude. Such expression for the sacred by those who have a contrite heart and deep devotion to

Благоговението към свещеното подхранва искрената благодарност, увеличава истинското щастие, води умовете ни към откровение и внася повече радост в живота ни.

В книгата Изход пътуваме с Моисей по склоновете на планината Хорив, когато той прогонва от ума си всекидневните грижи – нещо, което всички ние следва да желаем да правим, – за да види горящия храст, който не изгаря. Когато се доближава, „Бог го извик(в)а изсред бодливия храст: Моисей, Моисей! Той отгов(аря): Ето ме. И (Бог) каз(в)а (...) събуй обувките от краката си, защото мястото, на което стоиш, е свята земя“. С голямо благоговение, смирение и удивление, Моисей събува обувките си и се подготвя да чуе словото на Господ и да усети Неговото свято присъствие.

Това свято явяване на Господ в планината е преживяване, изпълнено с бъдещо удивление благоговение, което свързва Моисей с неговата божествена идентичност и е, на практика, ключов елемент в неговата трансформация от смирен овчар във влиятелен пророк, водейки го към нова посока в неговия живот. По подобен начин всеки от нас може да трансформира своето ученичество в по-висш образец за духовност, като превърне добродетелта на благоговението в свят аспект на духовния си характер.

Думата благоговение произлиза от латинския глагол *revereri*, който означава „стоя удивен и възхитен“. В евангелския смисъл, това определение се смесва с чувство или отношение на дълбоко уважение, обич и благодарност. Това благоговение към свещеното от

God and Jesus Christ fosters increased joy in their souls.

Reverence for sacred things is the greatest manifestation of a vital spiritual quality; it is a by-product of our connection to holiness and reflects our love for and proximity to our Heavenly Father and our Savior, Jesus Christ. It is also one of the most elevated experiences of the soul. Such virtue directs our thoughts, hearts, and lives toward Deity. In fact, reverence is not just an aspect of spirituality; it is the essence of it—the foundation upon which spirituality is built, creating a personal connection to the divine, as taught by our children when they sing, “When I am rev’reant, I know in my heart Heav’nly Father and Jesus are near.”

As disciples of Jesus Christ, we are invited to cultivate the gift of reverence in our lives in order to open ourselves to a deeper communion with God and His Son, Jesus Christ, simultaneously strengthening our spiritual character. Had we more of such feelings in our hearts, there would be undoubtedly greater joy and delight in our lives, and there would be less room for sorrow and sadness. We must remember that showing reverence for sacred things gives meaning to much of what we do every day and strengthens our feeling of gratitude—inspiring awe, respect, and love for higher and holier things.

Unfortunately, we live in a world where showing reverence for sacred things is becoming increasingly uncommon. In fact, the world celebrates the irreverent, as any perusal of a tabloid magazine, television program, or the internet attests. The absence of respect for the sacred produces an increasing casualness in attitude and carelessness in conduct, which can rapidly spiral one generation into apathy and catapult the next generation into misery.

Irreverence can also lead us away from the bonds that covenants with God provide and diminish our sense of accountability before Deity. Consequently, we run the risk of caring only about our own comfort; satisfying our uncontrolled appetites; and ultimately arriving to the unholy place of despising sacred things,

страна на хората с разкаяно сърце и дълбока отдаденост към Бог и Исус Христос подхранва по-голяма радост в душите им.

Благоговението към свещените неща е най-висшето проявление на изключително важно духовно качество; то е следствие на връзката ни със светостта и отразява обичта ни към нашия Небесен Отец и нашия Спасител, Исус Христос, и близостта ни с Тях. Също така е едно от най-възвишените преживявания на душата. Тази добродетел насочва нашите мисли, сърца и целия ни живот към Божеството. Всъщност благоговението не е просто аспект на духовността; то е нейната същност – основата, върху която се гради духовността, създавайки лична връзка с божественото, както учат нашите деца, докато пеят: „И чувствам в сърцето си, зная го аз, че Отец и Исус близо са“.

Като ученици на Исус Христос, ние сме канени да култивираме дара на благоговение в живота си, за да сме възприемчиви към по-дълбоко общение с Бог и Неговия Син Исус Христос, като в същото време укрепваме своя духовен характер. Ако изпитваме повече такива чувства в сърцата си, несъмнено ще има по-голяма радост и удовлетворение в живота ни и ще има по-малко място за тъга и нещастие. Трябва да помним, че изразяването на благоговение към свещените неща придава смисъл на много от ежедневните ни действия и укрепва чувството ни на благодарност – вдъхновявайки удивление, уважение и обич към по-висшите и свети неща.

За съжаление, живеем в един свят, в който изразяването на благоговение към свещените неща се среща все по-рядко. Всъщност светът се радва на липсата на благоговение, както се вижда от всяко светско списание, телевизионна програма или от интернет. Липсата на уважение към свещеното създава все по-небрежно отношение и нехайно поведение, което може бързо да повиши нивото на апатия у едно поколение, а следващото поколение да удави в окаяност.

Липсата на благоговение може също така да ни отклони от взаимоотношенията, които заветите с Бог осигуряват, и да намали нашето чувство за отговорност пред Божеството. Вследствие на това рискуваме да ни е грижа единствено за нашето собствено удобство, да задоволяваме необузданите си апетити и на-

even God, and consequently our divine nature as children of Heavenly Father. Irreverence toward sacred things furthers the adversary's aims by disrupting our sensitive channels of revelation, which are crucial for our spiritual survival in our day.

The meaning and importance of reverence for what is sacred is well outlined throughout the scriptures. One instance in the Doctrine and Covenants would seem to indicate that reverence toward our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, is an essential virtue for those who attain the celestial kingdom.

As a church we strive to hold the Father and the Son in the utmost sacredness and respect in every aspect, including how we depict Their images. The guidance of the Holy Ghost is a crucial component in determining how these images should reflect the sacred nature, character, and godly attributes of the Father and of the Son. We are very careful to avoid portraying elements that could distract from our primary focus on our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, and Their teachings, including how we apply advanced tools offered by technology, such as using artificial intelligence (AI) to generate content and images.

This same principle is applied to any source of information available through the official communication channels of the Church. Every lesson, book, manual, and message is carefully developed and approved under the direction of the Spirit to make sure we maintain the sacred virtue, values, and standards of the gospel of Jesus Christ. In a recent message for the young adults of the Church, Elder David A. Bednar taught, "To navigate the complex intersection of spirituality and technology, Latter-day Saints should humbly and prayerfully (1) identify gospel principles that can guide their use of artificial intelligence and (2) strive sincerely for the companionship of the Holy Ghost and the spiritual gift of revelation."

края да се докараме до несвятото положение да презираме свещените неща, дори самия Бог, и съответно самата си божествена същност като че да на Небесния Отец. Липсата на благоговение към свещените неща подпомага целите на противника, като разбива нашите чувствителни канали за откровение, които са решаващи за духовното ни оцеляване в наши дни.

Значението и важноста на благоговението към свещените неща са добре описани в Писанията. Един от примерите в Учение и завети показва, че благоговението към нашия Небесен Отец и Неговия Син Исус Христос е основна добродетел за наследниците на селестиалното царство.

Като църква ние се стремим да се отнасяме към Отца и Сина с възможно най-голяма святост и уважение във всяко отношение, включително и в начина, по който Ги изобразяваме. Напътствието на Светия Дух е решаващ компонент, за да може да се определи как да се изобразяват Отца и Сина, така че да се отразява Тяхното свещено естество, характер и божествени качества. Много внимаваме да не се изобразяват елементи, които биха разсейвали от основния ни фокус върху нашия Небесен Отец и Неговия Син, Исус Христос, и Техните учения, включително и за начина, по който прилагаме новите технологични инструменти, като например изкуствен интелект (AI), с цел създаване на съдържание и изображения.

Същият този принцип се прилага към всеки източник на информация, достъпен чрез официалните канали за комуникация на Църквата. Всеки урок, книга, ръководство и послание внимателно се разработват и одобряват под напътствието на Духа, за да се погрижим да запазим свещените достойнства, ценности и стандарти на Евангелието на Исус Христос. В едно скорошно послание към пълнолетните младежи на Църквата, старейшина Дейвид А. Беднар учи: „За да се ориентират в сложната пресечна точка на духовността и технологиите, светиите от последните дни следва смирено и с молитва (1) да определят евангелските принципи, които могат да направляват използването на изкуствен интелект, и (2) искрено да се стремят към спътничеството на Светия Дух и духовния дар на откровението“.

My dear brothers and sisters, as sophisticated as modern technology has become, it simply cannot simulate the wonder, awe, and amazement found in the kind of reverence born from the influence of the Holy Ghost. As followers of Christ, we need to be careful not to weaken our connection with God and His Son by using AI-generated content and images inappropriately. We should remember that relying on a modern technological “arm of flesh” is an inadequate and disrespectful substitute for the inspiration, edification, and witness that can be received only through the power of the Holy Ghost. As Nephi declared: “O Lord, I have trusted in thee, and I will trust in thee forever. I will not put my trust in the arm of flesh.”

In another revelation, the Prophet Joseph Smith was instructed that temples erected unto the Lord should be a place of reverence to Him. Throughout his ministry, our dear prophet, President Russell M. Nelson, has strongly emphasized our worship in reverence in the sacred temple. In the house of the Lord, we are taught about entering into the holy presence of the Father and the Son. I have always found it instructive and even inspiring that one of the first things we do upon entering the temple and preparing ourselves to participate in the sacred ordinances there is to remove our shoes and change into our white clothing. Like Moses, if we are intentional, we can recognize that taking off our worldly shoes is the beginning of stepping onto holy ground and being transformed in higher and holier ways.

Brothers and sisters, we do not need to climb to the top of a mountain, like Moses did, to discover reverence for sacred things and convert our discipleship into a deeper level of spirituality and devotion. We can find it, for example, as we strive to protect our home environment from worldly influences. This can be accomplished by sincerely and fervently praying before our Heavenly Father in the name of Jesus Christ and seeking to better know our Savior through our diligent study of the word of God found in the scriptures and in the teachings of our prophets. Additionally, such spiritual transformation can come as we strive to honor the covenants we have made with the Lord

Мои скъпи братя и сестри, колкото и сложни да са станали съвременните технологии, те просто не могат да симулират удивлението, възхитата и почудата, които откриваме във вида благоговение, родено от влиянието на Светия Дух. Като последователи на Христос, трябва да внимаваме да не отслабваме връзката си с Бог и Неговия Син чрез неуместното използване на генерирано чрез ИИ съдържание и изображения. Следва да помним, че разчитането на съвременната технологична „ръка от плът“ е недостатъчен и непочтителен заместител на вдъхновението, назиданието и свидетелството, които могат да бъдат получавани единствено чрез силата на Светия Дух. Както заявява Нефи: „О, Господи, на Тебе съм се уповавал и ще се уповавам на Тебе навеки. Аз няма да се уповавам на ръката от плът“.

В друго откровение на пророка Джозеф Смит е казано, че храмовете, издигнати за Господ, следва да бъдат място на светостта Му. През цялото си служение, нашият скъп пророк, президент Ръсел М. Нелсън, настоятелно ни кани благоговейно да се покланяме в светия храм. В дома Господен сме учени как да влезем в святото присъствие на Отца и Сина. За мен винаги е било поучително и дори вдъхновяващо, че едно от първите неща, които правим при влизането си в храма и своята подготовка да участваме в свещените обреди там, е да събуем обувките си и да се преоблечем в бяло. Подобно на Моисей, ако правим това съзнателно, ще можем да осъзнаем, че събуването на светските ни обувки е началото на стъпването ни на свята земя и трансформирането ни в хора, вършещи делата си по един по-висш и по-свят начин.

Братя и сестри, не е нужно да се изкачим до върха на планина, както направил Моисей, за да открием благоговението към свещените неща и да превърнем своето ученичество в едно по-задълбочено ниво на духовност и отдаденост. Можем да го откриваме например в своя стремеж да защитаваме дома си от светските влияния. Това може да бъде постигано, като искрено и с желание се молим на нашия Небесен Отец в името на Исус Христос и се стремим по-добре да опознаваме нашия Спасител чрез усърдно изучаване на словото Божие, което се намира в Писанията и ученията на нашите пророци. Освен това,

by living in obedience to the commandments. These efforts can bring a quiet and certain stillness to our hearts. Focusing on such actions can surely help transform our homes into reverent places of spiritual refuge—personal sanctuaries of faith where the Spirit resides, much like the mountain experience of Moses.

We can also experience such spiritual transformation as we faithfully participate in the Church's worship service, including tuning our hearts to the Lord through our sincere singing of sacred hymns. Turning aside—like Moses—from worldly distractions, especially our cell phones or anything not in harmony with this sacred moment, enables us to turn our full attention to partaking of the sacrament, with our minds and hearts focused on the Savior and His atoning sacrifice along with our own covenants. Such sacramental focus will foster a reverently renewing moment of our communion with the Savior and will make the Sabbath a delight and transform our life.

Ultimately, we can experience this spiritual change in our discipleship as we regularly worship in the mountain of the Lord's house—our holy temples—and strive to live with covenant confidence, especially when we face the trials of mortal life.

My wife and I have personally experienced some sacred mountain moments in reverence as we have strived to apply these principles in our life, which has caused a meaningful transformation in our discipleship. I remember like it was yesterday walking through the cemetery before burying our second child, who was born prematurely and did not survive, while my wife was still recovering in the hospital. I recall praying to God with great fervency and reverence, asking for help to cope with that challenging trial. In that instant, I received a clear and powerful spiritual assurance in my heart: Everything will be fine in our lives if my wife and I endure, holding on to the joy that comes from living the gospel of Jesus

тази духовна трансформация може да настъпи, като се стремим да почитаме заветите, които сме склучили с Господ, чрез живот в подчинение на заповедите. Тези усилия могат да доведат до един тих и даващ сигурност покой в сърцата ни. Съсредоточаването върху тези действия със сигурност може да помага за трансформирането на домовете ни в места на благоговение и духовно убежище – лични светилища на вяра, където Духът обитава, – и така да приличат на преживяването на Моисей в планината.

Можем да претърпим такава духовна трансформация и когато с вяра участваме в службата за поклонение в Църквата, включително като настройваме сърцата си към Господ чрез вдъхновено пеене на свещени химни. Подобно на Моисей, като игнорираме светските разсейващи фактори, особено нашите телефони или всяко нещо, което не е в хармония със светостта на този момент, ние можем да насочим пълното си внимание към вземането на причастие, с умове и сърца, съсредоточени върху Спасителя и Неговата единителна жертва, както и към нашите завети. Такова съсредоточаване върху причастие ще благоприятства за благоговейно обновяващ момент в нашето общуване със Спасителя, ще превръща Господния ден в наслада и ще трансформира живота ни.

Накрая ние можем да изпитаме тази духовна промяна в нашето ученичество, като редовно се покланяме на хълма на дома Господен – в нашите свети храмове – и се стремим да живеем със заветна увереност особено когато се изправяме пред изпитанията на земния живот.

Със съпругата ми лично сме преживявали свещени „моменти на благоговение в планината“, като сме се стремили да прилагаме тези принципи в живота си, което е предизвикало значителна трансформация в нашето ученичество. Спомням си, сякаш беше вчера, как вървах през гробището, преди да погребам нашето второ дете, което се роди преждевременно и не оцеля, докато съпругата ми все още се възстановяваше в болницата. Помня как пламенно и благоговейно се молих на Бог, искайки помощ да се справя с това тежко изпитание. В онзи момент получих следното ясно и въздействащо духовно уверение в сърцето си: всичко ще бъде наред в живота ни,

Christ. What seemed like an overwhelming, sorrowful challenge at the time turned into a sacred, reverent experience, a capstone that has helped sustain our faith and has given us confidence in the covenants we have made with the Lord and in His promises for me and my family.

My brothers and sisters, reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives. It places our feet on holy ground and lifts our hearts to Deity.

I testify to you that as we strive to incorporate such virtue into our daily lives, we will be able to increase our humility, expand our understanding of God's will for us, and strengthen our confidence in the promises of the covenants we have made with the Lord. I witness that as we embrace this gift of reverence for sacred things—whether in the mountain of the Lord's house, in a meetinghouse, or in our own homes—we will be filled with astounding amazement and awe as we connect to the perfect love of our Heavenly Father and Jesus Christ. I reverently witness these truths in the sacred name of our Savior and Redeemer, Jesus Christ, amen.

ако със съпругата ми устоим, придържайки се към радостта от живота според Евангелието на Исус Христос. Това, което тогава изглеждаше като непреодолимо и изпълнено с тъга изпитание, се превърна в свято и благоговейно преживяване, в ключов камък, който ни е помагал при поддържане на вярата ни и ни е давал увереност в заветите, които сме сключили с Господ, и в Неговите обещания към мен и семейството ми.

Мои братя и сестри, благоговението към свещеното подхранва искрената благодарност, увеличава истинското щастие, води умовете ни към откровение и внася повече радост в живота ни. Поставя нозете ни на свята земя и въздига сърцата ни към Божеството.

Свидетелствам ви, че когато се стремим да включваме тази добродетел в ежедневието си, ще можем да ставаме по-смирени, да разширяваме разбирането си за Божията воля за нас и да укрепваме увереността си в обещанията на заветите, които сме сключили с Господ. Свидетелствам, че когато приемаме този дар на благоговение към свещените неща – било то на хълма на дома Господен, в сграда за събрания или в собствените ни домове – ще бъдем изпълнени с изключително удивление и възхита, докато се свързваме със съвършената обич на нашия Небесен Отец и Исус Христос. С благоговение свидетелствам за тези истини в святото име на нашия Спасител и Изкупител, Исус Христос, амин.